

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 541/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 10 C 51/1999-692 z 8. júna 2015, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 407/2015-784 z 18. februára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 202/2016 z 22. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED]
o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. mája 2017 sa [REDACTED] – [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd

vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 51/1999-692 z 8. júna 2015, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 407/2015-784 z 18. februára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 202/2016 z 22. februára 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu *„vec prejednať a spravodlivo rozhodnúť v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov“*.

2. Uvedené rozhodnutia všeobecných súdov mali byť vydané v konaní začatom na základe žaloby sťažovateľa, ktorou sa proti [REDAKOVANÉ] – správcovi konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ako žalovanému), domáhal určenia *„neúčinnosti – neplatnosti registrácie Štátneho notárstva RI 587/92“*. Podľa jeho názoru *„to, že všeobecné súdy citujú ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré nikdy neboli naplnené a naopak necitujú ustanovenia Zákona o katastre nehnuteľností, napr. § 31 ods. 1 Zákona č. 162/95 nie je náhodou a vôbec nie je tomu tak, pretože súd nemusí všetky skutočnosti odôvodňovať, ale je tomu tak preto, že konkrétne ustanovenia odpovedajú na absolútne nezákonné zápisy do katastra nehnuteľností vykonané s jasným cieľom odňať majetok sťažovateľovi a obohatiť ním členov konkurznej mafie“*. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že v bodoch 34 a 35 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým mal odmietnuť jeho dovolanie ako procesne neprípustné, *„sa dovolací súd pokúsil vysvetliť záväznosť rozhodnutia súdov vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nepodarilo sa presvedčivo, logicky a racionálne presvedčiť, že napriek neexistujúcej ani záznamovej ani vkladuschopnej listiny došlo k prevodu vlastníctva na SKP a že aj napriek neexistencii zmluvy o predaji časti podniku došlo k prevodu vlastníckych práv a že odovzdanie a prevzatie vecí v tomto konaní je nepodstatnou právnou skutočnosťou.“*

3. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

4. Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ním zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý koncipoval aj predmetnú sťažnosť, pričom v minulosti bol už viackrát upozornený na to, že predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia toho-ktorého základného práva alebo slobody v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde (napr. IV. ÚS 30/02, IV. ÚS 154/04, III. ÚS 115/07, I. ÚS 220/07, II. ÚS 289/09, I. ÚS 184/2010, III. ÚS 78/2010, III. ÚS 134/2012, II. ÚS 561/2014, III. ÚS 238/2016 a iné), petit v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o jeho veci. K sťažnosti neboli pripojené kópie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré by spĺňali formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí v zmysle § 152 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), resp. § 212 a nasl. Civilného sporového poriadku (účinného do 1. júla 2016). Namiesto nich sťažovateľ predložil ústavnému súdu textové dokumenty, ktoré sám napísal, resp. prepísal z nejakej predlohy a doplnil vlastnými poznámkami. Ústavný súd pritom už v minulosti judikoval, že rozhodnutie získané z verejne prístupnej databázy všeobecného súdu (resp. z inej databázy), ktoré nespĺňa formálne a obsahové požiadavky rozhodnutia podľa ustanovení príslušného procesného kódexu a na ktorom nie je ani riadne vyznačený dátum nadobudnutia jeho právoplatnosti, nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke ustanovenej § 50 ods. 2 zákona

o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 441/2013). Z predloženého splnomocnenia navyše vyplýva, že sťažovateľ splnomocnil právneho zástupcu „*podaním sťažnosti... proti nespravodlivému rozhodnutiu vyhláseného uznesením Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 8 Cdo 202/2016 zo dňa 22. 02. 2017*“, avšak nie v súvislosti s namietaným porušením v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutými rozsudkami okresného súdu a Krajského súdu v Bratislave.

5. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

6. Je evidentné, že sťažovateľ túto sťažnosť berie len ako posledný (formálny) prostriedok, ktorý musí vyčerpať pred tým, ako sa obráti na Európsky súd pre ľudské práva, aby voči ústavnému súdu vyvodil zodpovednosť, ak vydá „nespravodlivé“ rozhodnutie, t. j. také rozhodnutie, ktoré nebude v súlade s predstavami a právnymi názormi sťažovateľa.

7. Ústavný súd však sťažovateľa už niekoľkokrát upovedomil o tom, že skutočnosť, že sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor týchto súdov svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012). Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) taktiež vyplýva, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje ochrana len vtedy, ak v čase

uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietne sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak v čase, v ktorom mu bola doručená, už k porušovaniu označeného práva nedochádzalo.

8. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v predloženej podobe vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať ani len splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, preto ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní (podobne IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 337/2015).

9. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017